

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący)

SSN Paweł Zubert (sprawozdawca)

SSN Jan Majchrowski

Protokolant Anna Rusak

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych r. pr. Mariusza Łątkowskiego

w sprawie radcy prawnego M. S.

obwinionej o czyny z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 27 ust. 6 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2020 roku kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 27 lutego 2019 roku, sygn. akt WO – (...) zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt D (...)

postanowił:

I. oddalić kasację,

II. kosztami postępowania kasacyjnego w wysokości 20 (dwudziestu) złotych obciążyć obwinioną radcę prawnego M. S.

UZASADNIENIE

W dniu 15 grudnia 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. złożył wniosek do Okręgowego Sądu

Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. o ukaranie radcy prawnego M. S. za to, że:

1. w dniu 4 października 2013 r. wniosła do sądu powszechnego przeciwko arbitrom Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej wniosek o zabezpieczenie powództwa poprzez zajęcie rachunków bankowych arbitrów prowadzących postępowanie arbitrażowe SA (...), w tym rachunku bankowego arbitra adwokata P. N. , zarzucając arbitrom czyn niedozwolony w postaci niepotrzebnego uwikłania w spór klienta, umyślnego procedowania i prowadzenia postępowania arbitrażowego mającego charakter oszustwa sądowego, które zmierza do wyłudzenia należnych kwot przy współudziale arbitrów,

tj. za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 poz. 637);

2. zamieściła na stronie internetowej Kancelarii K. Sp. p. ironiczne komentarze dotyczące postępowania arbitrażowego SA (...),

tj. za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 poz. 637).

Orzeczeniem z 23 maja 2017 r., sygn. akt D (...), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...].:

1. w ramach zarzucanego czynu z punktu 1 wniosku o ukaranie uznał radcę prawnego M.S. winną tego, że w dniu 4 października 2013 r. działając jako pełnomocnik G. S.A. w K., wspólnie z adw. Ł.W., złożyła do Sądu Okręgowego w [...]. wniosek o udzielenie przedprocesowego zabezpieczenia roszczenia, w szczególności przeciwko arbitrom Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej w W. w osobach P. N. i J.A., poprzez zajęcie solidarnie wierzytelności z ich rachunków bankowych, jako arbitrów prowadzących postępowanie arbitrażowe SA(...) M.Ł., w łącznej wysokości 700 000 złotych, zarzucając wyżej wymienionym w szczególności: zamiar uwikłania klienta obwinionej w ryzyko przegrania sporu, dopuszczenie się czynów niedozwolonych w postępowaniu, dopuszczenie się szeregu naruszeń podczas procedowania, zamierzone i celowe działanie na szkodę spółki G. S.A., dążenie do rozpoznania sporu i zapewnienia zysków instytucji prywatnej, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 5 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego;
2. uniewinnił radcę prawnego M. S., WA(...) M.Ł., od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt 2 wniosku o ukaranie.
3. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionej radcy prawnej M.S., WA(...), na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 2500 złotych.

Odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] wnieśli obrońcy obwinionej - adwokat R. R., adwokat K.P. oraz M.S. w imieniu własnym, wnosząc o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i umorzenie postępowania, względnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Zarówno obwiniona jak i jej obrońcy, zaskarżyli orzeczenie sądu I instancji w części, to jest w zakresie punktu 1 i 3 rozstrzygnięcia, a we wniesionych odwołaniach podnieśli szereg zarzutów dotyczących obrazy prawa materialnego i obrazy prawa procesowego, a w szczególności zarzut naruszenia prawa do obrony, poprzez prowadzenie postępowania w dniu 23 maja 2017 roku mimo należytego usprawiedliwienia niestawiennictwa na rozprawie przez obwinioną.

Orzeczeniem z 22 listopada 2017 r., sygn. akt WO-(...), Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. uchylił zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z 23 maja 2017 r., podzielając stanowisko skarżących, iż rozstrzygnięcie sądu meriti dotknięte było względną przyczyną odwoławczą określoną w art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z 74¹ ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, gdyż rozprawa 23 maja 2017 r. przeprowadzona została mimo usprawiedliwionej nieobecności obwinionej i złożenia przez nią wniosku o odroczenie rozprawy. Sąd ad quem ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego do powyższego uchybienia, uznając, iż rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia.

Powyższe orzeczenie zaskarżyli w całości obrońcy obwinionej adwokat K. P. i adwokat K.F., wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W. do ponownego rozpoznania.

Obrońca obwinionej adwokat K.P. podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez niezastosowanie powyższego przepisu i wydanie orzeczenia w warunkach przedawnienia karalności.

Adwokat K.F. sformułował natomiast zarzut rażącej obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 74¹ ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. in principio w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. in principio, która polegała na wydaniu przez sąd ad quem rozstrzygnięcia kasatoryjnego

połączonego z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd meriti bez zawężenia granic, w których doszło do uchylenia i przekazania w sytuacji, gdy określony we wniesionych w sprawie odwołaniach zakres zaskarżenia nie obejmował orzeczenia wydanego przez sąd a quo w całości, co spowodowało, że w przedmiocie czynu przypisanego obwinionej w pkt 2 wniosku o ukaranie, co do którego postępowanie zostało prawomocnie zakończone (uniewinnieniem w pkt 2 orzeczenia) po raz kolejny orzeczono (bez dochowania trybów określonych w art. 56 k.p.k.);

2. art. 74¹ ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., która polegała na wydaniu przez sąd ad quem rozstrzygnięcia kasatoryjnego połączonego z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w sytuacji, gdy wobec cofnięcia 23 maja 2017 r. przez Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. wniosku o ukaranie obwinionej za popełnienie tego samego czynu, co to ten, który przypisany jest jej w pkt 1 wniosku o ukaranie, który został złożony w niniejszej sprawie, konieczne było uchylenie orzeczenia wydanego przez sąd a quo oraz umorzenie postępowania w tym zakresie wobec zaistnienia w postępowaniu ujemnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., ew. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 14 § 2 k.p.k. in fine;

co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 - co do zarzutu z pkt 1 oraz art. 439 § 1 pkt 9 - co do zarzutu z pkt 2.

Wyrokiem z 20 listopada 2018 r., sygn. akt I DSI 3/18, Sad Najwyższy uchylił orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z 22 listopada 2017 r., sygn. akt WO-(...) i przekazał sprawę temuż Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Orzeczeniem z 27 lutego 2019 roku, sygn. akt WO-(...), Wyższy Sąd Dyscyplinarny w W.:

1. uchylił zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z 23 maja 2017 r., sygn. akt D (...) w części - w zakresie jego pkt 1, w którym uznano radcę prawnego M. S.

winną czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 6 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 6 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn, na podstawie art. 64 ust 1 i art. 65 ust 1 pkt. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U.2017.1870 j.t., z późn. zm.), wymierzono karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego i w tym zakresie umorzył postępowanie na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;

2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych kosztami postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w W. obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych w [...], natomiast kosztami postępowania odwoławczego w wysokości 1200 zł przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążył Krajową Izbę Radców Prawnych.

W uzasadnieniu sąd II instancji wyjaśnił, iż w trakcie trwającego postępowania międzyinstancyjnego w niniejszej sprawie nastąpiło przedawnienie karalności pierwszego z zarzucanych obwinionej czynów, gdyż - z uwagi na treść art. 70 ustawy o radcach prawnych - karalność przewinienia dyscyplinarnego ustała z dniem 4 października 2018 r., tj. po wydaniu orzeczenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał zatem, iż tym samym w niniejszej sprawie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., wobec czego należało uchylić orzeczenie sadu meriti w odniesieniu do czynu I i w tym zakresie umorzyć postępowanie.

Kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. wniósł obrońca obwinionej adwokat K. P., który zaskarżył je na korzyść M.S., podnosząc zarzuty:

1. rażącego naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wobec niezastosowania wymienionego przepisu jako podstawy rozstrzygnięcia w pkt I objętego kasacją orzeczenia WSD i wydania orzeczenia z pominięciem tegoż przepisu pomimo, że zgromadzony w sprawie, po przeprowadzeniu

postępowania dowodowego, materiał dowodowy w konfrontacji z opisem zarzucanego M. S. czynu już *prima facie* jednoznacznie wskazuje, że czyn ten nie wypełnia znamion deliktu dyscyplinarnego.

2. rażącego naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., w zw. z art. 2 ustawy o radcach prawnych, w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, w zw. z art. 4 ustawy o radcach prawnych, w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych poprzez pominięcie, że zarzucany czyn nie zawiera znamion deliktu dyscyplinarnego, a wykonywany był w ramach świadczenia pomocy prawnej, w konsekwencji poprzez niezastosowanie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. jako podstawy umorzenia postępowania dyscyplinarnego w sprawie niniejszej.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w objętej kasacją części i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 537 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

Obrońca obwinionej wskazał, iż w wypadku stwierdzenia zbiegu negatywnych przesłanek procesowych, określonych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., sąd winien umorzyć postępowanie z uwagi na niedopuszczalność jego dalszego prowadzenia. Podkreślił jednocześnie, że powyższa zasada nie ma jednak zastosowania wówczas, gdy zbieg tych przesłanek zostanie stwierdzony dopiero po przeprowadzeniu dowodów i wyjaśnieniu wszystkich okoliczności faktycznych, zaś w niniejszej sprawie sąd meriti przeprowadził w całości postępowanie dowodowe. Wskazał nadto, iż Sąd Okręgowy w [...]. nie dokonał zabezpieczenia kwestionowanego w postępowaniu dyscyplinarnym.

W ocenie autora kasacji opis czynu w sposób oczywisty nie koresponduje z podstawą prawną zarzutów, a zarzucane obwinionej zachowanie nie wypełnia znamion deliktu dyscyplinarnego określonego w przepisach wymienionych w podstawie prawnej czynu. W ocenie obrońcy obwiniona działał w granicach

prawa z uwagi na treść art. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz w zw. z art. 4 ustawy o radcach prawnych. Obrońca obwinionej podkreślił, iż zakres świadczenia pomocy prawnej nie jest ograniczony i zawsze dozwolone jest udzielenie pomocy prawnej na podstawie przepisów powszechnie obowiązującego prawa, co prowadzi do uznania, że za możliwą i dopuszczalną należało uznać akcję procesową wobec arbitra.

Autor kasacji podkreślił, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], w uzasadnieniu orzeczenia w sprawie o sygn. D (...) wydanego w tym samym dniu i tym samym składzie co pierwszoinstancyjne orzeczenie w sprawie prowadzonej pod sygn. akt D (...), wskazał, że osoba wpisana na listę radców prawnych, pełniąc funkcję arbitra sądu polubownego, nie wykonuje zawodu radcy prawnego, zaś obwiniona, składając wniosek o zabezpieczenie związany z wywodzonymi przez nią niewłaściwymi zachowaniami arbitrów, które to nie dotyczyły wykonywania zawodu radcy prawnego, nie naruszyła zasad etycznych zawartych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego, co winno mieć znaczenie w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że na podstawie art. 62² ust. 1 oraz art. 62³ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, w postępowaniu dyscyplinarnym kasacja przysługuje od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w drugiej instancji i może być wniesiona z powodu rażącego naruszenia prawa, jak również rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej. Wskazana w art. 62³ ustawy o radcach prawnych podstawa kasacji odnosi się zarówno do obrazu przepisów prawa materialnego, jak i prawa procesowego. Aby naruszenie prawa uznać za „rażące” musi mieć ono istotne znaczenie dla prawidłowości rozstrzygnięcia, bądź dla przebiegu postępowania dyscyplinarnego (zob. w szczególności Ustawa o radcach prawnych. Komentarz. Tomasz Scheffler

(red.). Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2018 oraz wyroki Sądu Najwyższego z 17 listopada 2015 r., sygn. SDI 44/15, Lex nr 1923851 oraz z 2 lipca 2019 roku, sygn. II DSI 34/19, Lex nr 2695663).

W niniejszej sprawie obrońca obwinionej rażącego naruszenia prawa upatrywał w obrazie przepisu art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., którego miał się dopuścić sąd dyscyplinarny II instancji. W ocenie skarżącego sąd ad quem winien uniewinnić obwinioną, albowiem zarzucany jej czyn już na pierwszy rzut oka nie wypełniał znamion deliktu dyscyplinarnego, a ta materialna negatywna przesłanka procesowa (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.) ujawniona na etapie orzekania przez sąd dyscyplinarny II instancji powinna mieć pierwszeństwo przed formalną negatywną przesłanką procesową w postaci przedawnienia karalności czynu (art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.).

Odnosząc się do zapatrywań prawnych obrońcy obwinionej należy wskazać, że zgodnie z poglądem wyrażonym w judykaturze „w sytuacji, gdy w czasie orzekania nastąpiło już przedawnienie karalności przewinienia dyscyplinarnego, sąd dyscyplinarny drugiej instancji tylko wówczas miałby podstawy do wydania orzeczenia uniewinniającego, gdyby doszedł do przekonania, że w sprawie należycie wyjaśniono wszystkie okoliczności, zgromadzono kompletny materiał dowodowy, którego ocena prowadzi do jedyne i jednoznaczne wniosku o tym, że obwiniony nie popełnił zarzucanego mu czynu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 sierpnia 2005 r., SDI 20/05, LEX nr 568816)., Podobnie, zgodnie z poglądem wyrażonym w doktrynie „etapem postępowania, na którym sąd powinien w wypadku zbiegu wskazanych dwóch przesłanek (art. 17 § 1 lub 2 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.) wydać orzeczenie uniewinniające, jest etap wyrokowania. Na etapie wyrokowania wszelkie możliwe wysiłki w celu wyjaśnienia przedmiotu procesu zostały już poczynione, więc ewentualne istnienie podstaw do uniewinnienia oskarżonego powinno być uwzględnione w postaci orzeczenia merytorycznego. W innym wypadku dojdzie do zaprzepaszczenia wyżej wspomnianych wysiłków, co z kolei w niczym nie służy ekonomice procesowej, przeciwnie, skoro będzie stanowiło rozstrzygnięcie czysto formalne, gdy istnieją podstawy do merytorycznego zakończenia sprawy. Na żadnym etapie wcześniejszym, niż wyrokowanie, nie jest dopuszczalne uniewinnienie w sytuacji

ujawnienia się przeszkody procesowej w postaci upływu terminu przedawnienia karalności. W takim wypadku bezwzględne pierwszeństwo ma orzeczenie o charakterze formalnym. Zaistniały zbieg ujemnych przesłanek procesowych określonych w art. 17 § 1 lub 2 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. zawsze będzie zbiegiem pozornym. [...] Zbiegu przesłanek procesowych ostatecznie w istocie nie ma, na etapie wyrokowania przesłanka w postaci upływu terminu przedawnienia jest pozorna, a przesłanka określona w art. 17 § 1 lub 2 k.p.k. rzeczywista” (Kulik Marek, Glosa do postanowienia SN z dnia 27 stycznia 2011 r., I KZP 27/10, opublikowano: LEX/el. 2011).

Biorąc zatem pod uwagę przytoczone poglądy stwierdzić należy, iż rację ma skarżący podnosząc w kasacji, iż w przypadku zbiegu negatywnych przesłanek procesowych z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. na etapie wyrokowania Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych winien uniewinnić obwinioną. Zasygnalizowany problem w niniejszej sprawie jednak nie występuje. Zdaje się to dostrzegać sam autor kasacji, albowiem w swojej skardze nie przedstawia pogłębionej argumentacji zmierzającej do wykazania, że czyn zarzucany obwinionej nie zawiera ustawowych znamion deliktu dyscyplinarnego, co z kolei umożliwiałoby przyjęcie, iż sąd ad quem nie dostrzegł tego defektu, dopuszczając się rażącej obrazy przepisu art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Należy w tym miejscu podkreślić, że delikty dyscyplinarne radców prawnych (podobnie jak w przypadku przewinień sędziów, prokuratorów, adwokatów i notariuszy) mają charakter czynów ustawowo niedookreślonych, co wynika z treści art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych. Powołany przepis wprost wskazuje bowiem, że radca prawny ponosi odpowiedzialność za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie obowiązków zawodowych. Czy zarzucany obwinionemu radcy powinien być zatem opisany w taki sposób, aby z tego opisu wynikało jednoznacznie jakich zachowań się dopuścił i czy te zachowania są sprzeczne z prawem, zasadami etyki czy też naruszają odpowiednie obowiązki zawodowe. Nie można także a priori wykluczyć, że konkretny czyn będzie jednocześnie sprzeczny z prawem, zasadami etyki i godności zawodu, a także będzie naruszać odpowiednie obowiązki

zawodowe (por. uwagi dotyczące opisu przewinienia słuźbowego sędziego przedstawione w wyroku Sądu Najwyższego z 7 lipca 2004 r., SNO 26/04, LEX nr 472139).

Dokonując analizy treści czynu zarzucanego radcy prawnemu M. S. oraz jego opisu przez pryzmat znamion deliktu dyscyplinarnego stwierdzić należy, że jest on dostatecznie precyzyjny i w wystarczającym stopniu określa zachowanie obwinionej. Jednocześnie, poprzez przyjętą przez oskarżyciela kwalifikację prawną opis czynu odnosi się wprost do naruszenia reguł wynikających z Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zabieg tego typu należy uznać za spełniający wymagania wynikające ze stosowanego odpowiednio przepisu art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k.

Tym samym za niezasadne uznano twierdzenia zaprezentowane w kasacji, jakoby czyn zarzucany obwinionej już *prima facie* nie wyczerpywał znamion deliktu dyscyplinarnego.

Oceny powyższej nie zmienia również argumentacja autora kasacji, z treści której wynika, że działanie obwinionej, a precyzyjnie złożenie wniosku o zabezpieczenie mieści się w granicach prawa. Pomija bowiem skarżący tę okoliczność, że obwinionej nie zarzucono skierowania wniosku, który byłby niedopuszczalny (sprzeczny z prawem), ale zawarcie w treści tego wniosku sformułowań, czy też twierdzeń, które uznano za sprzeczne z zasadami etyki radcy prawnego.

Biorąc pod uwagę przytoczone argumenty Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, oddalając kasację obrońcy obwinionej.